

EL GIRONÈS

Dani Vivern

Desitjat equinocci | Les xafogoses tardes de final d'estiu a Girona propicien una pausa obligada, de la qual es gaudeix doblement: perquè hom té ocasió de practicar el no fer res, i perquè els altres no ens en priven com de costum amb sorolls, trucades i apressaments. Llunyà ja, però, aquest breu període beatífic, la realitat n'ha fos els efectes balsàmics amb més insídia que altres vegades: es perfila cada cop amb més nitidesa la indeterminació respecte al tren convencional i al viaducte que travessa la ciutat. Barris abans endreçats i polits –Sant Narcís– esperen capcots que la discreta claror tardoral en dissimuli caritativament els estralls, de difícil adjudicació a indesitjables forans o a permissius nostrats. La comarca viu en un neguit acumulatiu en què es barregen les banyes que ens posa Ryanair pel seu flirteig barceloní, la guadiànica i miserable transformació de la N-II i la inevitable retallada pressupostària a l'administració autonòmica i local, amantada amb retallades furtives de cables de coure. Tothom té la sensació que portem poques espardenyas per a tant de camí, i massa poc blat per a tants que no n'han segat mai. I la collita ha estat minsa.

Ara tot comença a lluir aquells colors torrats que anuncien la transició

equinoccial, quan el Sol entra a Balança i els dies s'equilibren amb les nits. I vénen Fires: unes festes en què vessem ironia, empenta i improvisació inspirada, un do que els gironins tenim sense recordar-nos que el tenim i que només surt en moments extrems, com quan ens deixem endur per la gresca, quan sentim el temps o quan les coses van mal dades; un do, segurament herència de la racionalitat grega i de la determinació hebrea, que ens permet engregar a dida de cop i volta tot allò que ens havia semblat inamovible i intocable durant decennis. La tardor, ja se sap, porta canvi, tempestes, i neteja l'aire.

Alguns, impacients, fins i tot ja preparen les feixines per coure les castanyes, i altres desempolsen el cistell per a la temporada de bolets. Tot arriba.

Portar el turisme al niu | Els mals averanys per a la indústria turística a Girona no s'han complert ni de bon tros amb el dramatisme anunciat. Els visitants s'han fet notar al Barri Vell i al centre, però no els ho posem fàcil. Traslladar l'Oficina de Turisme a la nova seu de la Generalitat ha estat una decisió poc meditada, potser ressaca d'experiments frustrants amb nius fets de marmanya sobre la Sala Fidel Aguilar, en part de la qual s'havia ofert dignament l'utilíssim servei durant força anys. La seva situació és ideal. I és que el turista no ha de buscar, sinó que ha de trobar. Ens costa, però n'anirem aprenent.

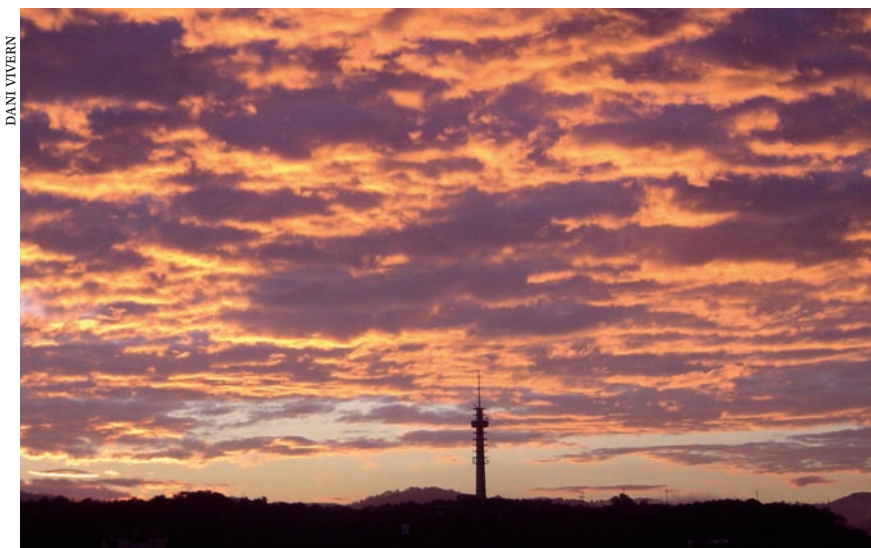
EL PLA DE L'ESTANY

Xavi Xargay

La màgia de la paraula | Però, per a mi, la millor màgia és la de la paraula, que va ser bàsica a la 12a Nit de Narradors, organitzada per la llibreria L'Altell, de Banyoles. En anys anteriors l'esdeveniment s'havia realitzat al costat de l'estany; enguany, en canvi, s'escollí la Muralla, il·luminada per uns petits llançons col·locats entre les pedres. Com cada any, quatre narradors varen convidar els assistents a viatjar pel territori preciós de les paraules i les històries: Núria Cadenes va llegir tres contes breus del seu llibre *AZ*; Jordi Puntí, el primer capítol de *Maletes perdudes*; Mònika Zgustova, el conte «L'home que mirava passar les dones», que es troba dins el recull *Contes de la lluna absent*, i J. M. Fonalleras, un recull de peces curtes, entremig de les quals va adaptar els seus records copiant la fórmula del «Me'n recordo», de Joe Brainard, i convidava, a través dels mots, a recercar el temps perdut de la memòria. Màgia, màgia pura.

XAVI XARGAY

DANI VIVERN

La màgia del misteri | El nom no fa la cosa, però ajuda a vendre. A Palol de Revardit s'han inventat una Nit de Misteri -i ja en van cinc- que enguany ha portat a aquest petit poblet personatges d'un cert llustre en el món del quart mil·lenni: Mariló Casals, que va impartir un taller de tarot, i el reconegut Sebastià d'Arbó, que va fer una xerrada de títol «Per bruixa i fetillera». Els bruixots dels Pirineus varen realitzar uns encanteris d'allò més adients. I hi hagué fireta, també. Resulta sorprenent el que s'han d'inventar els pobles per fer-se mediàtics, ni que sigui un dia o una nit. Que «Palol t'engresca» hagi de recórrer a les nits de misteri quan no hi ha tradició ni de bruixes ni de mags ni de persecucions inquisitorials és, com a mínim, xocant. Segueixo pensant que la part més misteriosa i màgica de Palol la va saber trobar Joan Perucho i ens la va explicar al seu *Llibre de cavalleries*.

La màgia de l'espai | A més del pla de les Bruixes, un dels espais màgics per excel·lència de la comarca és el paratge de les Estunes. Aquest és el lloc escollit per l'Ajuntament de Porqueres per celebrar-hi la segona edició estival de l'Estunart. Des del Casal Civil de la població es va proposar una oferta sensible: poesia, folk i música atlàntica, amb grups com Mú, Maria Rodés, Pablo Wayne, The Gravedancers, Suma i Your Kid Sister. L'Estunart 2010 s'estrenà amb la proposta literària i musical de Jordi Coromina i el músic i compositor Joan Sanmartí, que oferiren una visió transversal d'una elecció de textos de Jorge Luis Borges, acompanyats per la veu de Belin Boix. Tot i el relativament reduït espai, unes 450 persones van assistir als quatre concerts programats.

LA SELVA

joan domènech

Santa Cristina | La devoció a la santa italiana patrona de la vila, venerada en un santuari que Josep Pla defineix com «l'ermita de les ermites catalanes», es manté a través de les manifestacions de la Festa Major -passades, processó marítima, estofat popular, ball de plaça...-, que s'han reviscut una vegada més amb participació massiva aquest estiu, i han demostrat l'autèntica personalitat llorentenca davant dels milers de visitants. La notícia, però, està en la trobada europea de poblacions que mantenen aquest culte, que va tenir lloc vuit dies abans, del 16 al 19 de juliol, a Ravensburg (Alemanya), on es va aplegar gent vinculada a l'església de Santa Cristina d'Herzebrock (també d'Alemanya), als Amis de Sainte Christine de Cuers (França), a l'Obreria de Santa Cristina de Lloret de Mar i a la parròquia de la ciutat amfitriona, Ravensburg. Per determinades raons no hi van poder assistir, tot i la seva voluntat, els italians de Bolsena, ciutat on nasqué santa Cristina i que des del 23 d'abril de 2007 està agermanada amb Lloret. Els actes litúrgics, culturals i lúdics -amb missa de campanya i una processó, àpats de germanor, activitats diverses (els llorentencs hi van ballar la seva dansa de les Almorratxes), concerts, visites a la ciutat, recepció oficial a l'Ajuntament, intercanvis d'obsequis- van aplegar unes tres-centes persones i van consolidar uns llaços que s'han anat afermant amb el temps, en contra de la idea d'aquells que creuen que la religió -ben entesa, és clar- ja no motiva.

Nou Casino | Lloret va ser una de les primeres poblacions, junt amb Peralada i Sant Pere de Ribes, de tenir casino així que les lleis democràtiques ho van permetre. Però els interessos de l'empresa concessionària van treure la seu de la vila marinera quan els va convenir i la van traslladar a Tarragona. Un oportú retoc a la llei catalana del joc va facilitar una quarta llicència de casino i ara s'acaba d'inaugurar, novament a Lloret, que ho mereix com a ciutat turística capdavantera, el Gran Casino Costa Brava, que no té punt de comparació amb l'anterior, atès que neix en un edifici singular de nova creació -l'altre no deixava de ser un hotel aprofitat-, de 9.000 m², amb un aparcament adjunt de 10.000 m² més, dissenyat amb gosadia per l'arquitecte Fermín Vázquez i promogut per l'empresa CONEI, ben integrat en el paisatge i que suposa una inversió de 50 milions d'euros. L'edifici conté una gran sala polivalent que pot acollir actes culturals i esportius de tota mena i també disposa de diversos àmbits de restauració on la gastronomia és la protagonista. El nou centre ha creat 250 nous llocs de treball. Lloret recupera, doncs, una eina per millorar la qualitat del turisme, que ha de saber aprofitar.

LA CERDANYA

erola simon

A l'estiu, tota cuca... treballa a la Cerdanya | Som una comarca d'estació: d'estació d'esquí, d'estació d'estiu, d'estació de tren... Existim perquè els que mouen el món ens vénen a veure estacionalment i amb propòsits relaxants; el seu relax és, per a nosaltres, feina. Observant l'estiu des d'una terrassa a vessar de públic familiar, em plantejava la relativitat immensa dels conceptes *relax* i *tranquil·litat*. Ben probablement la nostra vida quotidiana a Cerdanya, la vida de quan treballem, seria per als estiuejants que omplen la plaça l'avoriment més absolut. Ells vénen a buscar el relax de l'estiu quan tot està obert, les botigues plenes i no es pot aparcar enlloc. Ens desplaçem en massa, canviem

JOAN DOMENECH

